

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

10. Quando licet dare infirmo non jejuno co[m]munionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

16. Petes qualis voluntas requiritur, ut præcedat amentiam. Respondeo alij exigunt, ut petierit: alij melius cum Delugo de *Euch. disp. 13. sect. 3. n. 15.* satis esse doceant, quod piam, ac religiosam voluntatem præ se quis tulerit: atque ita, si non constet de peccato mortali commissio, & non absoluto, præsumendum in bono statu, & communicandum. Nec est par ratio de confessione: nam præterquam quod, aliqui apud Dianam p. 3. *trakt. 3. ref. 8.* concedunt etiam non petenti moribundo, sed tamen, qui christianè vixerit posse, immò debere dari absolutionem, saltem sub conditione: est dispar ratio: quia actus poenitentis sunt materia necessaria Sacramenti poenitentiae, quod non est in communione. Lege Delugo de *poenit. disp. 17. sect. 3.* Ad hoc facit illa probabilis doctrina Navarri in *Man. cap. 16. n. 27.* dicentis infirmo alienato à ratione, etiam si non petisset Sacramentum, sed tamen dederit aliqua signa contritionis, tollendo manus, percutiendo pectus, dicendo *Misere*, dandam esse Eucharistiam etiam si obtinatus multo tempore in peccato mortali vixisset, nec per multos annos confessus fuisset: poterit enim absolvi, saltem sub conditione, & communicari, &c. Lege Ioan. Sanchez in *sol. disp. 44. n. 33.* Vide quæ dicam §. 6. §. 3.

§. X. Quando licet dare infirmo non ieiuno Communionem.

17. Privilegio sumendi Eucharistiam non ieiunum tunc demum quis, instante morte, uti valet, cum necessitas exposcit. Vidi ego timoratos quosdam non ieiuno dedisse Viaticum, cum facillimè potuissent ieiuno: Sanè non ritè, eosque modèstè monui privilegium eiusmodi non esse Viatico absolute concessum, sed sub conditione necessitatis illud non ieiunè sumendi. Ita Suar. de *Euch. disp. 69. sect. 3. §. Rogabis initio.* Quoniam verò articulus mortis est, quando brevi inevitabiliter moriturus est agrotus: periculum verò quando probabiliter dubitatur, non post multum tempus de eiusdem morte, quæ frequenter in tali casu accidere solet, hoc privilegium habet Fidelis, tum in articulo, tum in periculo: sicut etiam habet posse absolvi à reservatis à quocunque Sacerdote. Sic Delugo de *Euchar. disp. 15. sect. 3. n. 74.* Quale autem, & quantum debeat esse periculum, potius ex Medici prudentia, & astantium arbitrio cognoscendum erit, quam aliunde. Illud certum est, minus periculum hic requiri, quam requiritur Extrema unctio: ut ex praxi communi constet, illi rationi innixa, quod morti non valde proximus majori cum devotione sacramentum receptionem suscipere poterit.

18. Non est tamen scrupulosè prædicta necessitas expendenda. Unde, si commodè non possit expectari, quando is communicandus sit ieiunus, sive sit infirmus, sive sit iustus, vel iniuste occidendus, communicetur, non ieiunus. Immo iudex non tenetur expectare executionem mortis in teo, ut is communicet non ieiunus. Ita idem Delugo *disp. cit. 15. sect. 3. n. 72.*

19. Simili ratione *ibid. n. 74.* incommoditas, quæ esset in iis, qui communicare infirmum debent excusari à ieiunio. Hinc excusantur, qui ne statim post mediam noctem surgant, ad dandum infirmo ieiuno Communionem; dant Vespere non ieiuno.

20. Parochus item excusatur *ibid.* qui impeditus manè in Ecclesia, expeditius sero accedit ad agrotum non ieiunum communicandum. Invenio etiam excusari Parochum ex eo capite, quod Vespere, cum maiori decencia, comitantibus laicis Sacramentum deferret, quam mane. Ratio autem prædictorum est, quia non tam rigoroſè accipiendum esse eiusmodi præceptum, in occasione Viatici, ipsa piorum praxis docet. Nam propterea idem privilegium, extendi probab. liter ad Sacerdotem, ut, possit non ieiunus celebrare, si non adsint alia particula consecrata, ad dandum alteri Viaticum diximus *supra cap. 2. §. 8. n. 31.*

21. Illud denique huc reduci potest, quod si infirmus

res siccas, atque adeo Sacratissimum Hostiam glutire non potest; etiam sumpto post illam vino aliquo liquore; aptum remedium fore potant aliqui. Etiam Sacramentum intinctum vino à Sacerdotis manibus potrigi: potrigi enim per coclear, vel alius instrumentum algentium, vel aureum vino plenum, difficile aliquibus sit, quia etiam peste infectis non creditur per similia instrumenta Sacramentum Hostiam potrigere; cum consuetudo Ecclesiæ Latinæ sit à ministris esse Eucharistiam immediate suscipiendam. Sic Bonac *disp. 4. de Euch. q. 5. 2. p. n. 10.* Lege Suar. *disp. 44. sect. 3. n. 17.* Quamvis non improbab. liter sit, si in tali scandalo & periculo lapsus Eucharistia in terram non possit censeri Possessimus apud eundem Bonac. Alia quædam pertinentia ad Parochum dantes Viaticum, habes *infra c. 6 §. 1.* sicut etiam quid sit infirmo patiente vomitum, habuisti *c. 2 §. 1. & c. 4 §. 1.*

§. XI. An qui semel Viatico refectus fuit, possit eandem agritudinem, sepius non ieiunus communicare.

22. Tribus dictis, quæ ad propositam diffinitionem pertinent, mox more, hoc est breviter, respondiam. Dico primo si morbus statim motus, ut si agrotus in vitæ periculo versabatur, & deinde convalescit, postea simile periculum rediit, potest in posterum periculo, non ieiunus communicare (licet in potius liter non ieiunus communicaverit) Idque toties, quæ simile quid evenierit. Ita Delugo *disp. de Euch. 17. n. 62.* & communiter.

23. Dico secundò, quando idem periculum potest: si heri v.g. communicavit (etiam sub titulo Viatici) ieiunus, poterit hodie non ieiunus *ibid. num. 64.* Valq. de *Euch. disp. 211. c. 4. n. 38.* Et contra si heri communicavit non ieiunus, poterit hodie ieiunus. Collegitur ex eodem.

24. Dico tertio in eodem casu quando idem periculum perseverat, heri non ieiuno pro Viatico communicavit, Laym *lib. 4. tr. 4. c. 6. n. 20.* Hurtad. de *Sacram. disp. 9. diff. 1.* concedunt etiam hodie, id est sequenti die, non ieiunum iterum pro Viatico communicare potest alij verò apud citatos, negant. Sanè utrumque prædictum est: licet non ignorent negantium sententiam esse communiorum. Quorum negantium aliqui, cum var. apud Delugo citati docent posse post multum tempus, alij cum Villal. apud eundem, post triginta dies: alij cum Suarez & Nunnio *ibid.* citatis, post septuaginta dies: alij cum Sylv. *ibid.* post septuaginta dies: alij cum Armilla, Filliuc. *ibid.* post sex: alij cum Laymo. S. Ioan. *ibid.* post tres. Ratio harum opinionum est, quia cum moribundum, non ieiunum communicare sit in Ecclesiâ vel concessione, ex Valq. de *Euch. disp. 211. c. 4. n. 35.* vel consuetudine ex Delugo *cit. n. 39. fin.* non ductum; alij mitius, alij rigidius, ejusmodi concessiones usumve interpretantur.

§. XII. An eadem die, qua quis occidendus est, possit communicare. Et quid de Infidelis qui eodem, quo baptizatur die, est suspendendus.

25. Anormi in Sicilia, & in Regno Castillæ eadem die ponendos, non solent Minutim pridie communicare. Ego tamen non video sufficientem rationem: tum quia eodem die intercedendum communicare nullo modo creditur intercedendum communicare: tum quia intercedendum communicare Christi Domini: tum quia Romæ eadem die ejusmodi intercedendos communicant. Ita Cæsar apud Dianam p. 3. *trakt. 4. ref. 59.* & p. 5. *trakt. 4. ref. 59.* Immo aliqui cum Ioan. Sanchez in *sol. disp. 40. n. 1.* concedunt iterum die sequenti, quo moriturus sit, communicare posse. Idque S. V. *Euch. num. 2.* aliqui